

PIERGIORGIO PULIXI

LIBRĂRIA *LES CHATS NOIRS*

TRADUCERE DE CRISTINA GOGIANU

CORINT
FICTION

PIERGIORGIO PULIXI

LIBRĂRIA
LES CHATS NOIRS

Traducere din limba italiană și note de
Cristina Gogianu

CORINT
FICTION

*Pentru Niccolò Peddio¹,
cu profundă prietenie*

---

¹ Un librar din Cagliari, care are o librărie independentă denumită *Miele Amaro* („Miere Amară”) și care este posibil să-l fi inspirat pe autor pentru crearea protagonistului Marzio.

„Pe cine iubești mai mult: pe mama sau pe tata?”
Sadica întrebare universală

Dacă prin sufrageria aceea ar fi trecut o tornadă, cu siguranță ar fi provocat mai puține daune. Asta gândea Lucia Castangia, în vreme ce scruta câmpul de bătălie în care li se transformase apartamentul. Privi în jur, palidă la față, asemeni unui soldat care a supraviețuit ca prin miracol unei ambuscade din partea dușmanului. Încă sub unda de șoc, fixă cu privirea pardoseala acoperită de chipsuri și popcorn, de parc-ar fi fost fragmente de proiectile, bucățile de tort terciuite pe masă și pe mobilă, jocurile călca-te-n picioare fără milă și ajunse aproape un talmeș-balmeș, dârele de sucuri acidulate care mânjeau pereții ca niște urme de sânge, baloanele care încă agonizau ciopârțite, cutiile cu cadouri disecate cu furie ca să vadă ce anume era înăuntru și nenumăratele cadavre de tartine, mini pateuri și *tramezzini*¹ înghesuite care pe unde. Întocmi lista victimelor din rândurile civililor, care căzuseră complet nevinovate: vase distruse, rame sfărâmate și plante torturate. Un măcel.

---

¹ Sendviș tipic italian, mai ales de formă triunghiulară, din felii de pâine albă și pufoasă, cu diferite umpluturi, nelipsit din barurile italiene; printre cele mai cunoscute sunt cele venețiene.

Se trânti pe canapea, epuizată și consternată.

— Îmi vine să mor, murmură în cele din urmă către casa pustie după patru ore și jumătate de petrecere cu o armată de copii parcă loviți de streche.

Cu toate că acel comando de foc părăsise tabăra de mai bine de-o jumătate de oră, urechile încă-i mai țiuiau de la țipetele și râsetele barbare. Deschisese larg toate ferestrele ca să alunge mirosul greu de adrenalină și transpirație pe care micuții tăietori de gătlejuri îl răspândiseră încă din prima clipă în care trecuseră pragul ușii, înarmați până-n dinți cu cadouri și spirit războinic. Părinții o șterseseră numaidecât, ca niște oficiali dezertori, lăsând-o la mila trupelor inamice; se întorseseră pe ascuns după aproape cinci ore ca să-i recupereze pe invadatori, pentru ca pe urmă să-și ia din nou tălpășița fără niciun fel de despăgubire pentru crimele de război.

— Niște lași! îi ocărăse Lucia cu jumătate de glas.

O teroriza gândul că trebuia să verifice în ce condiții se găsea baia. Se gândi să-și toarne ceva tare ca să-și facă curaj: whisky sau rom, dacă ciumele alea mici nu prădaseră până și barul.

Ușa se deschise și soțul ei, Nicola, intră din nou, șchio-pătând. Era al patrulea sac plin de gunoi pe care-l ducea jos, în nenorocitul ăla de bloc în care liftul nu funcționa. Locuiau la etajul al șaselea. Mușchii picioarelor îi pulsau de la atâta efort. Schimbară o privire plină de compasiune, de parcă erau doi partizani care văzuseră moartea cu ochii. Bărbatul se ghemui lângă femeie. În privirile lor se putea citi deja tulburarea cauzată de stresul posttraumatic, care-i lovise din plin.

— Și dacă am lăsa totul așa cum e și ne-am ocupa mâine? o tentă Nicola, cu îngăduința oricărui bărbat bântuit de spectrul curățeniilor generale.

— Nici să nu te gândești, dădu ea scurt sentința, pe când își plimba privirea peste apocalipsa în mijlocul căreia se treziseră fără voia lor. Mâine ar fi încă și mai rău... Nu trebuia să te ascult. Dacă am fi închiriat un loc de joacă pe undeva, ne-am fi scutit de tot acest calvar.

Lui Nicola i se zbătu ochiul drept. Ca de obicei, soția lui avea dreptate. Soția lui avea dreptate ca întotdeauna.

— Trage aer în piept și adună-ți forțele, reluă Lucia, strângându-i mâna. În cinci minute ne apucăm de curățenie.

Nicola luă în considerare ipoteza unei răzmerițe: ar putea să inventeze că rămăseseră fără țigări – bun esențial în acea situație grea – și că trebuia să refacă urgent rezervele, dar îl muștră conștiința, așa că o lăsa baltă.

— Attila unde este? întrebă.

— În camera lui, cercetează prada de război.

— Măcar l-am făcut fericit, se consolă bărbatul.

Constatarea aceea străpuse trauma de familie și le smulse amândurora un zâmbet.

— Și Hendrix? Pe unde a sfârșit-o? întrebă Nicola îngrijorat, nemaivăzându-l pe Boston terierul lor.

— E încă pe balcon, sărmanul. Lasă-l să intre.

Bărbatul se duse să elibereze cățelușul, pe care-l lăsaseră pe balcon ca să împiedice atacurile micilor barbari asupra lui.

— Și dacă am stropi cu alcool peste tot și-am da foc la casă? propuse Nicola, întorcându-se cu Hendrix în brațe.

Cățelul continua să-și plimbe ochii dintr-o parte într-alta a sufrageriei, confuz de la atâtea dăre mirositoare.

— Crezi că asigurarea ne-ar despăgubi?

— Încetează și împacă-te cu gândul. Dacă ne unim forțele și ne coordonăm bine, ar trebui ca spre miezul nopții să terminăm.

— Miezul nopții?! replică înspăimântat Nicola, în vreme ce mângâia cățelul. Când Lorenzo o să împlinească optsprezece ani, o să-l dau în judecată și o să-i cer daune existențiale pentru toate astea.

— Ești gata să începem?

Nicola era cât pe ce să mai implore câteva minute de armistițiu, când se auzi soneria de la ușă.

— Clasic! Vreun mucos care și-o fi uitat ceva, suspină, lăsând câinele jos. Cine se duce?

— Tu, zise Lucia de neînduplecat.

— La ordinele dumneavoastră, stăpână, se supuse soțul, apucând-o pe coridorul nu prea lung ce ducea la intrare.

Nicola deschise fără să întrebe măcar cine era: voia să rezolve cât mai degrabă chestiunea cu pricina și să se apuce de treabă. Însă în față îi apăru nu un copil și nici măcar vreunul dintre feluriții părinți la care s-ar fi așteptat, ci un bărbat înalt, cu fața acoperită de o cagulă închisă la culoare, care ridică deodată un spray din care îi dădu cu ceva pe față. Înainte să poată slobozi vreun țipăt, imediat cum inhală gazul, Nicola își pierdu cunoștința, sprijinit de necunoscutul care îl așeză pe pardoseală cu delicatețe.

Hendrix veni în goană, alunecând cu lăbuțele pe parchet. Lătră de două ori la vederea străinului care, fără să-și piardă cumpătul, întinse o mână înmănușată și o ținu nemışcată până când Boston terierul se apropie de el, convins că bărbatul nu reprezenta o amenințare.

— Bravo, micuțule! murmură necunoscutul cu capul acoperit, în timp ce mângâia câinele.

— Nicola? Totul în regulă? ajunse la el din sufragerie vocea femeii.

Intrusul închise ușa și, apucându-l de călcâie, trase trupul inconștient câțiva metri înăuntru al apartamentului. Apoi se ascunse și așteptă ca femeia să-și facă apariția.

Așa cum își imaginase, după nici măcar un minut, soția nu mai zăbovi și se duse să verifice de ce soțul nu-i răspundea. Văzându-l întins pe jos, slobozi un strigăt și se aruncă asupra lui încercând să-l zgâlțâie. Absorbită cum era cu totul să-l aducă înapoi în simțiri, nu văzu bărbatul care se ivi din umbră îndreptând sprayul spre ea. Leșină la rândul ei.

Hendrix fixa cele două corpuri nemișcate ale stăpânilor parcă fără să răsuflă.

— Ești cu adevărat un cățel de ispravă! murmură agresorul, dându-i încă o mângâiere.

Dintr-un buzunar scoase o mână de biscuiți pe care i-i întinse drept recompensă.

În vreme ce Hendrix se lăsa cu burta la podea și se apuca să mănânce bucuros, necunoscutul încuie ușa cu cheia și îi târî pe cei doi soți în sufragerie.

Primul care s-a trezit a fost copilul. I-au trebuit câteva clipe ca să înțeleagă unde se afla: culcat la pământ, pe podeaua din sufragerie, cu încheieturile și gleznele strâns legate. Un vâl ca o pâclă părea să-i încețoseze vederea, iar în gură simțea un gust ciudat, chimic, care-l acoperea pe cel de fibre vegetale al cârpei care-l împiedica să vorbească. Urechile păreau să-i fie umplute cu vată și sunetele ajungeau la el de la mare depărtare, de parcă se afla scufundat sub apă. Valul de amintiri începu să urce la suprafață, aducându-l în prezent: surprinse imaginea cu ușa de la camera lui care se deschidea; el zâmbea în timp ce flutura unul dintre cadourile abia primite, gata să li-l arate entuziast părinților, însă zâmbetul îi îngheța la vederea străinului care, fulgerător, îl stropea cu ceva în plină față, făcându-l să-și piardă cunoștința.

Lorenzo Vincis tresări odată ce pâcla din privire i se destrămasă și-l zărise pe necunoscut stând în fața lui, cu chipul ascuns de cagula închisă la culoare. Din dreptul acestuia îl scruta o cameră video digitală, așezată pe un trepied. Ochiul de sticlă era îndreptat spre băiețel și familia lui. Beculețul

care pâlpâia roșu luminos era semn că aparatul înregistra. Bărbatul strângea în mână un pistol cu țeava lungă, pe care și-l duse la buze, poruncindu-i astfel să păstreze tăcerea. Cu cealaltă mână mângâia căpșorul lui Hendrix, care mormăia bucuros, lăsând dăre de bale pe dalele de gresie. Copilul simți o împunsătură de gelozie la vederea încrederii dintre cei doi. Își înălță ușor capul culcat la pământ și-și privi atent părinții: și ei aveau mâinile legate la spate. Intrusul le pusese și lor căluș în gură.

Micuțul încercă să-și trezească tatăl, împingându-l c-un picior. Nicola tresări și deschise larg ochii. La vederea armei cu amortizor din mâna necunoscutului, instinctiv, căută să apere băiețelul cu propriul corp, așezându-se ca un scut între el și criminal. Bucata de cârpă care-l împiedica să vorbească îi sufocă gemetele. Abia în clipa aceea băgă de seamă clepsidra de lemn așezată pe pardoseală la mică distanță.

Atunci când și Lucia își reveni în simțiri și căută să se ghemuiască în jurul trupușorului copilului, necunoscutul deschise gura, adresându-i-se numai bărbatului:

— Știu că ceea ce urmează să-ți cer e foarte greu, Nicola. Dar e nevoie ca tu să-ți păstrezi calmul. Dă-mi răspunsul pe care vreau să-l aud și toate astea se vor sfârși în câteva minute, spuse cu răceală, de parcă repetase replicile acelea de sute de ori în trecut.

Nicola îl scrută pradă confuziei. Se gândise că era vorba de un jaf: în săptămânile precedente tot auzise de mai multe furturi în apartamentele din cartierul lor. Cu toate acestea, suspecta că străinul nu era interesat de averile lor.

„Și atunci de ce anume?” se întrebă cuprins de angoasă.

Camera video continua să îi înregistreze fiecare expresie.

— Peste câteva secunde voi întoarce clepsidra. Din momentul acela vei avea exact un minut ca să iei o hotărâre. Va fi o alegere dificilă, știi prea bine. Dar nu vor fi derogări. Șaizeci de secunde. Este tot timpul pe care-l vei avea. Nici măcar o clipă în plus. Ne-am înțeles?

„Despre ce naiba vorbește?” se întrebă năucit capul familiei.

Lucia îi aruncă o privire disperată.

— Te-am întrebat dacă ai înțeles, repetă agresorul, îndreptând arma către femeie.

Nicola încuviință cu putere.

— Bine... Sunt aici ca să-ți omor soția sau copilul.

Familia Vincis se făcu albă ca varul.

— Ori ea... ori el..., repetă, în timp ce-și muta țeava pistolului de la Lucia la Lorenzo. Ai un minut ca să-mi arăți care dintre cei doi. Odată timpul scurs, îi voi ucide pe amândoi, iar pe tine te voi lăsa în viață. Apoi o să plec și n-ai să mă mai vezi vreodată.

Explica totul cu limpezime și simplitate, aproape ca și cum ar fi dat instrucțiuni pentru o rețetă de bucătărie, și nu ca și când ar fi anunțat o crimă.

— Nu are sens să moară amândoi, nu? Așadar, hotărăște-te. Ea sau el?

„E o glumă”, își spuse Nicola. „Nu se poate să fie altceva.” Ba chiar zâmbise în fața absurdității acelor cuvinte.

— Nu, nu e nimic de râs, făcu celălalt mâniat. Sunt al dracului de serios. Fă bine și începe să te gândești, că sunt pe punctul s-o întorc.

Lucia și Nicola încercară să se zbată, dar în van. Hendrix, care până în momentul acela îi privise blajin în timp ce,

întins pe pardoseală, rodea un biscuit, își ciuli urechile și îi analiză buimac. Le adulmecase angoasa.

Necunoscutul întoarse clepsidra: era un obiect frumos din lemn, cu un aer străvechi, cu o bază circulară pe care se ridicau trei mici coloane, între care se aflau două sfere de sticlă care conțineau un nisip foarte fin de culoarea purperei. Granulele de nisip începură să se adune într-o grămăjoară în celălalt capăt. Străinul le privea impasibil. Părea să fie dincolo de orice emoție. Lăsase deschis glasvandul care dădea spre balcon. Briza răcoroasă a nopții le făcu pielea ca de găină celor trei membri ai familiei aflate la mila acelui joc crud. O coajă de lună îi privea indiferentă de pe cerul întunecat.

— Te sfătuiesc să te gândești la preferința ta în loc să mă scrutezi cu privirea. Crede-mă, nu e un joc.

Cu o zvâcnire animalică, slobozită din disperare, Nicola se azvârli asupra necunoscutului, care, cu un gest ferm și hotărât, îl împinse înapoi la pământ. Îndreptă gura amortizorului înspre fruntea copilului ca să sufoce în fașă orice altă tentativă de rebeliune. Micuțul închise strâns ochii, terorizat. Lucia slobozi un geamăt, tremurând cu încă și mai mare violență.

— Treizeci de secunde, comunică pe un ton glacial bărbatul. Nu mai risipi prețiosul timp rămas!

Femeia încercă să-i capteze atenția soțului și cu privirea îl imploră să o indice pe ea: orice avea să se întâmple, Lorenzo trebuia să supraviețuiască. Asta strigau ochii ei înecați în lacrimi.

— Patruzeci de secunde.

Bărbatul își plimbă privirea de la soție la copil, apoi și-o țintui asupra intrusului. În pupilele mărite de groază, i se citea o interogație asurzitoare: de ce?

Celălalt nu-i răspunse. Se mărgini să-l informeze de secundele care se scurgeau implacabile, în ritmul dictat de granulele de nisip ce se îngrămădeau pe fundul clepsidrei:

— Cincizeci de secunde.

Nicola Vincis închise ochii. Când îi redeschise, ultimul grăunte de nisip alunecă în golul din balonul de sticlă și se adăugă grămăjoarei de culoarea purperei.

— Timpul a expirat... Așadar, cine?

Lucia protejă trupul copilului cu propriul corp, expunându-se ca să-l apere, ca și cum ar fi vrut să exprime alegerea pe care soțul ei nu avea curajul s-o facă.

Dar necunoscutul continua să-i scruteze insistent soțul: lui îi revenea hotărârea.

— Arată-mi cine trebuie să moară, altfel îi ucid pe amândoi.

Nicola hohotea de plâns, încovoiat deasupra genunchilor, cu capul plecat, strivit de o greutate cu neputință de dus.

Lucia îl lovi dându-i un cot, de parcă ar fi vrut să-l scoată din impasul acela dictat de groază. Îi aruncă o privire duioasă, în care erau pecetluite toate cuvintele pe care ar fi vrut să i le spună. Cu privirea aceea își lua adio.

Soțul îi susținu privirea, cu pieptul zguduit de hohote de plâns. Lacrimile îi brăzdau fața crispată.

— Ea? întrebă străinul.

Nicola încuviință.

Mascatul apăsă trăgaciul. Focul de armă, atenuat de amortizor, o prăbuși la pământ pe Lucia. Glonțul o lovise drept în mijlocul frunții, împrôscând cu sânge peretele.

Hendrix sări în patru labe, după care se apropie de trupul neînsuflețit și prinse mai întâi s-o lingă, iar apoi să-și

tragă stăpâna de bluză, de parcă ar fi vrut s-o trezească din lovitura aceea care o adormise deodată.

În vreme ce tatăl și copilul se aruncau disperați asupra corpului fără viață al Luciei, pradă isteriei și gemând, necunoscutul se ridică și-i privi preț de câteva secunde, nemișcat și în tăcere, de parcă ar fi vrut să-și întipărească pentru totdeauna imaginea aceea în amintire. Apoi îi spuse ceva capului familiei. Nicola era complet șocat, așa că nici măcar nu percepuse vorbele acelea. Când își reveni din consternare și se întoarse, asasinul nu mai era acolo.

Nicio urmă, nici măcar de trepied sau de camera video.

Alături de clepsidră, în schimb, lăsase o pereche de foarfeci.

Se întoarse și scrută ochii enormi ai fiului său.

A fost ca și când s-ar fi înecat înăuntrul lor.

Patru zile mai târziu

Marzio Montecristo nu-și făcea iluzii: dimineața aceea începuse prea bine ca să poată continua într-o manieră la fel de promițătoare. Cu toate că-n ziua aceea colectau sticla, operatorul de salubritate nu-l trezise la trei dimineața, așa cum îi era obiceiul, făcând un tărașoi cât casa, de parcă se bucura să zgâlțâie din țâțâni tot cartierul. Efisietto¹, pînșcherul doamnei Puddu, care locuia în apartamentul de deasupra lui, nu se pornise pe lătrat la șase fără zece, de parcă l-ar fi înjunghiat careva, ca s-o țină tot așa până la opt. După ce pusese pe foc cafetiera – un Moka Pot, de fapt –, Marco nu așipise la loc cu coatele pe masă, cum i se întâmpla adesea, lăsând aparatul în plata domnului: cafeaua se strângea până dădea pe dinafară, murdărind plita, și invadea bucătăria cu un miros greu de ars care nu se mai lăsa dus cu săptămânile. Și-o savurase, în schimb, pe terasă, mângâiat de primele raze șovăitoare de soare, având drept fundal

---

¹ Diminutiv de la versiunea sardă a numelui Sf. Ephesios, de origine greacă.

trilurile melodioase ale unor păsărele, ceea ce îi făcea trezirea încă și mai plăcută, spre deosebire de obișnuitele urlate ale mamelor care se rățoiau la copiii mereu în întârziere sau ale nevestelor enervate pe soții lor incapabili să-și găsească o pereche de șosete care să nu fie desperecheate.

Fără să tragă prea multe speranțe, Montecristo intrase la duș așteptându-se să încaseze șfichiuirea apei reci ca gheața, deși lăsase robinetul deschis mai bine de-un minut ca să vină cea caldă. Dar în dimineața aceea, boilerul trebuie că era în toane bune: temperatura apei era exact cum trebuie, astfel că se abandona mângâierilor călduțe și lichide preț de zece minute bune.

Convins că amărăciunea îl aștepta după colț, Marzio ieși din casă și se îndreptă spre motocicletă, o Guzzi, model Eldorado din 1973, cu un pachet de șervețele în mână ca să-i ștergă șaua de picăturile de apă ce se scurgeau din rufele vecinei de la etajul trei, care în fiecare dimineață și le întindea nesmintit tocmai deasupra motocicletei lui. Își trecu mâna peste pielea șei fiindcă nu-și credea ochilor: era uscată. Își ridică privirea spre balconul de deasupra și băgă de seamă că îmbrăcămintea fusese atârnată în partea cea mai din stânga a uscătorului.

— Bine, asta înseamnă că cel puțin bateria va fi la pământ, mormăi bărbatul, tot mai uluit în fața atâtor dovezi de bunăvoință ale destinului.

Motocicleta Guzzi se puse în mișcare încă de la prima încercare, lucru care probabil că nu se mai întâmplase chiar din 1973, când o cumpăraseră tatăl lui.

Montecristo conduse spre centrul orașului fără să dea peste traficul obișnuit. Niciun șofer nu atentă la viața lui

și n-avu parte de niciun semafor roșu. Intră în cartierul Stampace¹ și găsi liberă parcare din fața librăriei. Librărie care, aparent, nu-i fusese încă pusă sub sechestru, în ciuda datoriilor uriașe care se adunaseră la câteva bănci și diverse edituri. Nu-l așteptau, ca de obicei, cele patruzeci de pachete cu noutăți pentru care ar fi avut nevoie de două-trei zile ca să le desfacă și să le ordoneze. Sărmanii lui mușchi lombari aproape că se emoționară.

Marzio își dădu jos casca și-și scutură incredul capul. Era aproape nouă dimineața și nu înjurase nici măcar o dată. Nu i se mai întâmpla de ani de zile. Ridică storul de la intrarea în librărie și constată că, spre deosebire de ceea ce suspecta, nu uitase luminile aprinse. Cele două pisici încă dormeau și nu-l întâmpinaseră cu privirile lor de asasini. Deschise computerul și verifică lucrurile în mare. Totul se prezenta în ordine și nu avea cutii doldora de cărți pe care să trebuiască să le deschidă și să le înregistreze în gestiune. Ba chiar dibui și-o ultimă capsulă din care să-și pregătească o cafea la espressorul automat, din care sorbi mai apoi în timp ce răsfoia *Obscura*, o ediție nouă și ilustrată, tare frumoasă, care conținea toate poveștile inegalabilului Edgar Allan Poe, unul dintre autorii lui preferați, și asculta la radio *Burning Down The Prairie*, un cântec perfect ca să-și înceapă ziua în cel mai bun mod cu putință.

Când a auzit ușa librăriei deschizându-se, a fost convins că momentul acela de grație era destinat să se dizolve în mâhnire.

---

¹ Unul dintre cele patru cartiere istorice ale orașului Cagliari, capitala regiunii autonome Sardinia, fondat în secolul al XIII-lea, locuit inițial mai ales de negustori și meșteri artizani, iar mai târziu, de membrii micii burghezii.

În fapt, o doamnă se apropie cu o atitudine milităroasă, vânturând un mănunchi de documente.

— Faceți copii xerox? Întrebă fără să dea măcar bună ziua.

— Bună dimineața și dumneavoastră, doamnă. Nu, nu facem fotocopii, răspunse librarul, arătând spre un mic afiș care indica acest fapt fără echivoc.

— De ce? replică femeia, contrariată.

Montecristo trase adânc aer în piept.

— Pentru că aceasta e o librărie, doamnă, nu un centru de copiere. E o subtilă diferență între cele două.

— Ah... Deci nu faceți copii?

— Nu, doamnă. Vindem cărți, așa cum puteți vedea, răspunse Marzio, ținându-și enervarea în frâu și arătând spre pereții care-i înconjura, acoperiți de volume.

— Auzi, nu fac copii! strigă ea, dând cu foile de tejghea. Și-apoi vă plângeți că se-nchid librăriile și cerșiți ajutoare de la stat. Rușine să vă fie! Ar trebui să vă trimită la ocnă! La ocnă!

Montecristo strânse din pumni și-și mușcă limba, gândindu-se la armonia sublimă pe care dimineața i-o oferise până-n clipa aceea. Hotărî doar să-i întoarcă un zâmbet și s-o ignore, conștient fiind că indiferența e un „du-te dracului” în mănușă de catifea.

Când tipa plecă bolborosind în barbă, respiră ușurat și se complimentă singur pentru stăpânirea de sine de care dăduse dovadă, după care se întoarse să răsfoiască volumul acela minunat, lăsându-se legănat de notele de country și blues ale lui Ian Noe.

Câteva minute mai târziu, ușa librăriei Les Chats Noirs se deschise din nou și intră o altă persoană. Aceasta măcar se sinchisi să salute.

— Bună ziua!

— Bună ziua și dumneavoastră, doamnă! salută Montecristo.

O privi cum se învârte neîncrezătoare printre rafturi. Era plină de bijuterii, părul coafat vădea că trecuse foarte de curând pe la coafor și purta haine de firmă. I-au fost de-ajuns numai câteva secunde ca s-o clasifice drept o clientă dificilă: instinctul îi sugera că nu avea să cumpere nimic, făcându-l doar să-și piardă vremea sau – în cel mai rău caz – cumpățul. Și-n fapt, după câteva minute în timpul cărora nu făcuse altceva decât să strice ordinea cărților, îl întrebă țâfnoasă:

— Mă scuzați, dar nu aveți nimic la reducere pe-aici?

Exista o singură categorie de clienți pe care Marzio îi disprețuia încă și mai mult decât pe cei care cereau copii xerox: cei care pretindeau reduceri.

— Ba da, doamnă. Toată seria de „du-te dracului”. Azi avem două la preț de una, îi replică. Ofertă specială. Vreți să profitați de ea?

— Dar cum vă permiteți! Știți că la supermarket cărțile sunt...

— Duceți-vă la supermarket, atunci, și cărați-vă odată de-aici! mârâi librarul, dându-și pe față firea ursuză și irascibilă.

Femeia părăsi locul în trombă, împrôșcând ocări, iar Marzio închise cartea lui Poe, conștient că ziua i se stricase fără putință de îndreptare.

„Unde intră doi, e loc și de al treilea”, își spuse când auzi ușa deschizându-se din nou.

Își luă o căutătură morocănoasă, ca să descurajeze alți eventuali pisălogi.

Însă privirea aspră se dovedi a nu fi de-ajuns ca să-i descurajeze pe nou-veniți, căci era vorba de doi polițiști în misiune.

O LIBRĂRIE, DOUĂ PISICI NEGRE ȘI MULTE CRIME

ACUM CĂȚIVA ANI, Marzio Montecristo a deschis în centrul orașului Cagliari o librărie specializată în romane polițiste: *Les Chats Noirs*, al cărui nume omagiază cele două pisici negre – Miss Marple și Poirot – care și-au găsit culcuș acolo. Librăria are și un club de lectură, „Detectivii de marți”, alcătuit din cititori experți în literatura polițistă.

La clubul acesta sosește și detectiva Angela Dimase, pentru a le solicita colaborarea la o anchetă care-i răpește somnul, urmărind să descopere identitatea „asasinului cu clepsidră”. Vor reuși oare „detectivii de marți” să-i dea de cap acestui caz, pe cât de încurcat, pe atât de șocant, și să ajute astfel poliția să-l oprească pe nemilosul ucigaș?

Pulixi semnează un roman polițist plin de suspans și ironie, care vorbește, în primul rând, despre cărți și aduce un omagiu clasicilor genului *mystery*, făcându-i pe cititori părtași la poveste.

„Am încercat să scriu un roman plăcut și agreabil, de parcurs în câteva ore, cu niște detectivi amatori, dar cititori pasionați, care să smulgă și zâmbete, pe lângă fiorii de rigoare, omagiindu-i pe Georges Simenon, Agatha Christie, Michael Connelly, Edgar Allan Poe, Sir Arthur Conan Doyle și pe mulți alți autori de romane *mystery*. Cred că este cartea ideală [...] ca să întâmpinați cu mai multă relaxare și seninătate acest nou an sau ca s-o luați drept companion de călătorie într-o vacanță ori într-un weekend.”

PIERGIORGIO PULIXI (Interviu realizat de Stefania Bergo)